

„Ne, děkujeme,“ odmítla Kay. „Nebudeme vás dnes dlouho zdržovat.“

Ukázala do zahrady. „Máte nádherné bydlení,“ prohodila.

„Děkuji.“ Sarah to viditelně zalichotilo. „Manželův podnik prosperuje a máme štěstí, že můžeme bydlet na tak pěkném místě.“

„Takže, Emmo – můžeš mi říct něco o Melanii? Pochopila jsem, že jste spolu poslední rok hodně kamarádily, je to tak?“

Dívka přitakala a natáhla se pro papírový kapesník z krabičky na stolku mezi křesílky. Vysmrkala se a zmačkaný kapesníček pak stiskla v dlani. „Na druhém stupni jsme byly každá v jiné třídě, takže jsem ji moc neznala, ale na střední už jsme nastoupily spolu.“

„Od září?“

„Ano.“ Emma si povzdychla, hodila kapesníček do koše u svého křesílka a vytáhla si další. Držela ho jen v rukou a zasmušila ho škubala na malé kousíčky. „Ani nevím, jak jsme se vlastně daly poprvé do řeči. Myslím, že jsem při hodině řekla nějaký vtípek.“

„A co bylo dál?“

Emmě přelétl po tváři úsměv. „Na druhé straně třídy se někdo začal nahlas smát a já se otočila, abych zjistila, kdo se tam tak směje, a ona to byla Melanie. Šly jsme pak spolu na oběd, zapovídaly jsme se a zjistily, že máme strašně moc společného.“

Znovu se vysmrkala. „Pořád se nemůžu vzpamatovat, že už tu není.“ Zbytkem kapesníčku si otřela oči a hodila ho do

koše. „Co se vlastně stalo?“ zeptala se a podívala se uplakanými očima na Kay.

„Promiň, Emmo, ale zatím nemůžu z probíhajícího vyšetřování prozradit nic konkrétního.“ Zvedla ruce. „Jakmile to půjde, řeknu ti víc, ano?“

Dívka přikývla.

„Dobrá, takže jste se skamarádily ve škole. Kolik času jste spolu trávily?“

„Hrozně moc,“ odvětila Emma. „Poslouchala stejnou muziku jako já, chodily jsme ke stejné kadeřnici, o víkendech jsme spolu jezdily po nákupech.“ Smutně se zasnila. „V sobotu jsme spolu jezdily do Londýna do Camden Market nebo Covent Garden.“

„Ale vždycky byly včas zase doma,“ vstoupila do toho snaživě Sarah.

Kay se na ni usmála. „Výborně,“ přikývla a znovu se obrátila k Emmě. „Nezmínila se někdy Melanie, že by jí hrozilo nějaké nebezpečí?“

Emma zavrtěla hlavou. „Ne. Ne – nikdy.“ Znovu se jí roztrásl spodní ret.

„Dobře,“ řekla Kay. „Kam jsi ještě s Melanií chodila?“

Emma se na chvíli zamyslela. „Ano, vlastně jsme po škole chodily do firmy k její mámě. Nemá moc personálu, a tak jsme jí pomáhaly třeba brát telefony nebo ve skladu balit bedny.“

Sarah se naklonila. „Říkaly jsme si s Yvonne, že by to pro děvčata mohla být dobrá zkušenost, a až by vyšly školu, už by si měly co napsat do životopisu.“